

Иван Вазов

Гордейте се, Родопи,
гиганти камънисти...

Гордейте се, Родопи, гиганти камънисти,
с короната си снежна, обсипана с лучи.
Издигайте глави си в пространствата заристи,
там де орелът само замислено фърчи.

Но ваший дръзки поглед на север не стремете:
смирете вашта гордост пред Стара планина,
на мрачната й строгост сега се поклонете,
на нейний лоб забулен с мъгли и тъмнина.

Отде да знайте в тоз час що мисли исполина –
претварен със години, със облаци, с мечти?
Каква над него мисъл, кат мълния премина
и мрачното му чело набърчи и смути?

Защото той живее, и в пазвите му тайни
врат спомени и бури и тътне цял вулкан –
смирете се, Родопи, и с върхове си сяйни
сега се поклонете на мрачний великан!

Февруари 1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5202>]